

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Μάιος – Αύγουστος 2026

Μάιος

Κυριακή 3η Μαΐου 2026

Κυριακή τοῦ Παραλύτου.

(Ίω. 5, 1 – 15).

«ἔγειρε» (Ίω. 5, 8).

Μέσα στήν ἀναστάσιμη περίοδο πού διανύουμε, φτάνουμε σήμερα στήν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά. Φτάνουμε μαζί μέ τόν Ἰησοῦ σ' αὐτόν τόν τόπο τῆς ἀδυναμίας καί τῆς ἐλπίδας. Συναντοῦμε τόν ἐπί τριάντα ὀκτώ ἔτη κατάκοι-

το ἄρρωστο, πού παλεύει μόνος του μέ τήν ἀπελπισία καί τά παράπονά του. Ἐκεῖ συναντιέται ἡ θεϊκή φιλανθρωπία μέ τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Ἐκεῖ τό ἀδιέξοδο τοῦ πόνου ξεπερνιέται καί τά ἀναπάντητα «γιατί» λαμβάνουν ἐξηγήσεις. Σ' αὐτόν τόν τόπο τῆς ἀγωνίας καί τῆς ἐλπίδας ξεδιπλώνεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Πανοικτίρμονας Κύριος ἐπισκέπτεται τό πλάσμα Του πάντοτε. Ἐκδηλώνει τήν πατρική φροντίδα σέ κάθε εὐκαιρία. Στή χαρά φέρνει πληρότητα. Στή θλίψη φέρνει τή λύση. Στόν ἐπίτριάντα ὀκτώ ἔτη «κατακείμενον» ἀσθενή τῆς Βηθεσδά ξεδιπλώνει τήν ἀπέραντη φιλανθρωπία Του μέ τρεῖς τρόπους.

Πρῶτον, δείχνει τή φιλανθρωπία Του ὁ Θεός μέ εὐγένεια. Πλησιάζει τόν ἄρρωστο καί τόν ρωτάει «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;». Δέν ἐπιβάλλει τήν ἀγάπη Του. Δέν ἐκβιάζει τόν ἄνθρωπο μέ τήν παρουσία Του. Ἔρχεται διακριτικά, ἀθόρυβα, μέ εὐπρέπεια καί εὐγένεια

καί ζητάει τήν ἀνθρώπινη συγκατάθεση, γιά νά ξεδιπλώσει τά σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν Του. Ρωτάει ἀκόμη καί γιά τά αὐτονόητα, ἐπειδή γιά τόν Θεό δέν ὑπάρχουν αὐτονόητα. Γιά τή θεϊκή συγκατάβαση ἀπαιτεῖται ἡ ἀνθρώπινη ἀποδοχή. Δέν μοιράζει τίς εὐεργεσίες Του ὁ Θεός σέ ἀνθρώπους πού δέν τίς θέλουν. Ὁ Κύριος περνάει τή διάβαση τῆς συνάντησης μέ τόν ἄνθρωπο, μόνον ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνάψει τό πράσινο φῶς. Μόνον ὅταν τό «θέλω» τοῦ Θεοῦ συνταυτίζεται μέ τό «θέλω» τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται ἡ εὐλογία καί τό ποθούμενο. Ὅταν προσπαθοῦμε νά λύσουμε τά προβλήματα μας ἐρήμην τοῦ Θεοῦ, τότε, ἀντί νά τά λύσουμε, τά αὐξάνουμε. Ὁ Κύριος βρίσκεται πάνω ἀπό τόν πάσης φύσεως πόνο καί περιμένει. Περιμένει νά Τοῦ δώσουμε τή συγκατάθεσή μας, γιά νά μᾶς βοηθήσει. Ἐάν ἐμεῖς δέν Τοῦ ἐπιτρέπουμε νά παρέμβει στή ζωή μας, τότε Ἐκεῖνος θά συνεχίσει νά περιμένει. Ποτέ, ὅμως, δέν θά βοηθήσει, χωρίς τήν ἀποδοχή τῆς παρουσίας Του.

Δεύτερον, ὁ Κύριος δείχνει τή φιλανθρωπία του μέ τρόπο δυναμικό. Φωνάζει στόν κατάκοιτο τό «ἔγειρε». Ὁ Ἰησοῦς ἔχει τή δύναμη καί τή θέληση νά νικάει τούς νόμους τῆς φύσης. Ἔχει τή δύναμη καί τή θέληση νά νικάει τήν κάθε ἀρρώστια. Μπορεῖ μ' ἕναν λόγο νά ἀποκαταστήσει τά πάντα. Ἐκεῖνος δέν ἔπλασε τήν ἀρρώστια. Ἡ ἀσθένεια εἰσῆλθε στήν ἀνθρώπινη φύση ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀποξένωσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό. Ὁ Κύριος δέν εἶναι δυνατόν νά νικηθεῖ ἀπό καμία ἀρρώστια. Ἐκεῖνος μπορεῖ νά ἀκυρώσει τήν ἀλλοίωση τοῦ ἀνθρώπου καί νά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν πρωταρχική του δόξα καί στήν ἀρχέγονη υἰγεία. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά τό ἐπιτρέψει. Ὅταν ὁ Θεός ἐξασφαλίσει τή συγκατάθεση τοῦ πλάσματός Του, τότε ὡς Παντοδύναμος μπορεῖ νά ἀποκαταστήσει κάθε παρεκτροπή. Κάθε φορά πού μᾶς κτυπάει ὁ πόνος καί ἡ ἀσθένεια, εἶναι ἀπαραίτητο νά καταφύγουμε στούς ἰατρούς, πού ὁ Κύριος φωτίζει νά

φροντίζουν τό σῶμα μας. Μαζί, ὅμως, μέ τήν ἀνθρώπινη ἰατρική βοήθεια ἄς μήν ξεχνοῦμε ὅτι ὑπάρχει ὁ μέγας Ἰατρός καί Πατέρας μας, πού δέν κουράζεται νά ἔρχεται κοντά μας. Τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατον γιά τόν Θεό. Ἐάν ἀφήσουμε κάθε περιπέτειά μας στή δική Του πρόνοια καί παντοδυναμία, τότε εἶναι σίγουρο ὅτι ποτέ δέν θά ἀπογοητευθοῦμε. Μέ ἕναν λόγο, μέ ἕνα «ἔγειρε» μπορεῖ νά μᾶς ἀναστήσει σωματικά καί πνευματικά. Μπορεῖ νά μᾶς κάνει δυνατούς καί ἀκέραιους, γιατί αὐτό εἶναι τό θέλημά Του.

Τρίτον, ὁ Ἰησοῦς ἐκδηλώνει τή φιλανθρωπία Του πρός τόν ἄνθρωπο μέ τή σωτήρια διδασκαλία Του. Ἔρχεται στόν κατάκοιτο τῆς Βηθεσδά, ὄχι μόνο γιά νά θεραπεύσει τό κορμί του. Ἔρχεται καί δεύτερη φορά κοντά του, γιά νά θεραπεύσει καί τήν ψυχή του. Ὅπως σήκωσε τό σῶμα του ἀπό τήν παραλυσία μέ ἕναν λόγο, ἔτσι τώρα ἀνασηκώνει τό πνεῦμα καί τήν ψυχή

του από τήν άόρατη άναπηρία του κακού. Όπως ξύπνησε τίς κοιμισμένες σωματικές δυνάμεις του παράλυτου και τον άνέστησε από τό κρεβάτι του πόνου και τής θλίψης, έτσι και τώρα ξυπνάει τή συνείδησή του, για να τον αναστήσει από τήν παραλυσία τής έσωτερικής αναισθησίας και τήν προοπτική τής πραγματικής συμφοράς. Ό φιλόανθρωπος Ίησοῦς λέγει στον θεραπευμένο άσθενή τό «μηκέτι άμάρτανε». Του έφιστά τήν προσοχή. Τόν ξυπνάει από τον λήθαργο του κακού. Δεν τον βρήκε πεσμένο μόνο στην άρρώστια. Τόν βρήκε βυθισμένο και στην άμαρτία. Γι' αυτό, άφοῦ του θεράπευσε τό σώμα, δεν άμελεί να του γιατρέψει και τον χαρακτήρα. Ό Κύριος θεραπεύει τήν πνευματική μας άναπηρία πρακτικά. Δεν μάς μπερδεύει μέ άμπελοφιλοσοφίες και άόριστες θεωρίες. Μάς δίνει τό πνευματικό φάρμακο πρακτικά και ξεκάθαρα. «Μηκέτι άμάρτανε» λέγει ό Χριστός. Δεν ύπάρχει πιά

ξεκάθαρη ὁδηγία, προκειμένου νά φυλάξουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τή συμφορά τοῦ κακοῦ.

Σήμερα ὁ Ἰησοῦς κοιτάζει στά μάτια τούς ἀσθενεῖς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐμεῖς, πού ὑποφέρουμε ἀπό σωματικές καί ψυχικές ἀδυναμίες, ἀκοῦμε τή φωνή Του νά μᾶς λέγει τό «ἔγειρε». Μᾶς καλεῖ σέ ἀνάσταση ψυχῆς καί σώματος. Περιμένει, βεβαίως, καί τή δική μας συγκατάθεση, γιά νά γίνει αὐτή ἡ ἀνάσταση πραγματικότητα. Ἐκεῖνος μέ τήν ἀπέραντη δύναμή Του μπορεῖ νά μᾶς ἀναστήσει. Ἀρκεῖ αὐτή ἡ ἀνάσταση, πού μᾶς χαρίζει ἀπό κάθε ὄρατό καί ἀόρατο κακό, νά μήν ἀκυρώνεται ἀπό τή δική μας καθήλωση στήν ἁμαρτία. Τότε ἡ ἀνάσταση ὡς ἐμπειρία καί ζωή θά εἶναι γιά μᾶς τό δῶρο τοῦ Ἀναστημένου Λυτρωτῆ, στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα τῶν αἰώνων. Ἀμήν.